

pomagati drugače, kakor da duhovnike češke narodnosti pošiljajo v nemške kraje. Ker ni bilo mogoče, v petek dne 22. aprila «Volku» odgovoriti, se mu bo odgovorilo v prihodnji seji. Tudi «Volk» je grozil z razpadom Avstrije, če se Nemcem ne dajo vse predprave, katere si želijo nad drugimi narodnostmi. V vsaki drugi državi bi takim sovražnikom lastne domovine takoj pokazali pot v — ječo; le pri nas v Avstriji se trpi, da smejo hujskati ljudstvo celo proti cesarski rodovini!

Tako se je dunajski dr. Mayreder v zbornici spodtikal nad tem, da je poslanstvo praškega mesta povabilo oni dan presvetlega cesarja, naj skozi nekaj časa vsako leto prebiva tudi v zlati Pragi, pa naj pošlje člana iz cesarske rodovine, da stalno prebiva med češkim ljudstvom. Cesar je slednje obljubil, in takoj je imenovan Mayreder napadal Čeha, rekoč, da si ud cesarske hiše še varen ne bo svojega življenja, če hoče prebivati v Pragi.

Ob koncu seje se je prebral predlog dr. Gregoreca, Šukljeta in Barvinskega, v katerem se zahteva z ozirom na to, da mnogi narodi v Avstriji še zdaj ne uživajo enakopravnosti v šoli in v uradu, akoravno bi se bilo to moralo že pred 30 leti vpeljati, odkar imamo glasoviti § 19 osnovnih državnih postav: naj vlada potrebno ukrene, da se postavnim potom zagotovi jezikovna enakopravnost. V sredo — 26. aprila — je prišel ta predlog in še mnogo drugih enakih predlogov v razpravo.

Za divjo silo — navadno pogin!

Kakor je čitateljem «Slov. Gospodarja» iz člankov «Naš politični položaj» znano, združili so se grobokopi naše Avstrije: židje, liberalci, framasoni, socijalni demokratje in nacionalci v žalostno pobratimstvo. Govorili smo takrat le o nemških in madjarskih nacionalcih, toda zato, da članek ni postal predolg. Pa tudi avstrijskemu jugu ne manjka ljudij take vrste, to so laški nacionalci; povsem so nemškimi podobni. Voditelji vsaki stranki posebej in vsem skupaj pa so židje, le nemškim nacionalcem načeljuje znana krščena šestorica z Wolfom in Schönererjem, sicer pa hodijo z onimi in pod višjim komandom židovskim. Ta združena sodrga je postala za Avstrijo strah, ne le ker je silno močna sovražnica, ki jo hoče ugonobiti, ampak tudi zato, ker se poslužuje sile, telesne sile, kadar Slovani ali verni katoličani kaj storimo, česar ona ne vidi prav rada. Evo nekoliko primerov!

Dve leti bode, odkar je divja sodrga

Po smrti Tomaža Ignacija barona Mauerburga mlajšega l. 1693. dobil je Karol Ferdinand baron Schoffman, kot varuh Mauerburgovih maloletnih otrok z branečko grajščino tudi Cven v oskrbovanje.

V njegovi dobi zadela je gradič velika nesreča. Leta 1704. meseca februarja prihruli so namreč divji Kruci na Mursko polje ter so več ali manj oropali vse vasi ljutomerske župnije. Tudi gospodarjem na Cvenu so odgnali 50 konj, 76 goved in 100 svinj ter vzeli 40 rojev, potem svinjskega mesa, slanine in zabele za 170 gld., 142 korcev raznega zrnja, 11 veder vina, oblačila, platno, blazin preje za 360 gld., vozov in vozne oprave, orodja in pohištva za 387 gld. Ker so nekateri Schoffmanovi podložniki hoteli Cvengradič ubraniti z orožjem, razkačilo je to divjake tako, da so grad do čistega oropali in napravili škode za 11.500 gld. Potem so ga še užgali in razdjali.

Precej časa so še potem iz razvalin štrlele nekatere okajene stene, a ker se za pogorišče nikdo ni zmenil, zginoli so po letih zadnji ostanki nekdanjega Cvengradiča.

(Konec prih.)

Smešnica. Bolan prijatelj: »Ajs — kako pa da si mi vodo pogrela?« — Postrežnica: »Saj je zapisano na steklenici, da zdravnik to vodo gorko priporočajo!«

razbijala in kričala v Piranu v Istri, ker zraven laškega napisa na izveski c. kr. sodišča ni hotela trpeti slovenskih besed, katere je naš narod zahteval. Vlada je izvesko umaknila, zmagala je divja sila.

Lani je bil v mestni zastop tržaški voljen znani slovenski rodoljub g. Nabergoj; volitev je bila neovržna, kajti protestirala ni niti jedna živa duša italijanska. Toda volitev g. Nabergoja ni se potrdila, ker divji sodrgi ni bila všeč. Vlada se je začetkoma udala, zmagala je divja sila.

Kaj je bila lanska obstrukcija ali zavlačevanje vsakega dela v državni zbornici? Druhal je hotela večini, ki se je bila sestavila, zabraniti delo; zato je razbijala in šla celo do noža. Vlada se je jej udala, zmagala je divja sila.

Vojaške godbe si od lani sem nikjer ne upajo več igrati cesarske pesmi, ker druhal zbesni, če jo zasliši. Vlada se jej udaja, zmagovalka je divja sila.

V letošnjem postu bi se imele pri Sv. Jakobu v Trstu vršiti slovenske postne pridige; prebivalci fare so po večini Slovenci. Ali druhal je šla k skofu razbijat in grozit, da doživi kaj hujega, ako slovenskih propovedij ne ustavi takoj, in ako bi se še kdaj predznil, kaj takega odrediti. Tukaj bi imela nastopiti vlada, da brani državljanom, ki plačujejo davek, njih pravice, ali vlada tega ni storila, mirno je gledala, in zmagala je divja sila.

Po veliki noči bi se bil imel v Trstu obhajati sv. misijon; propovedovalo bi se italijanski in slovenski. Ali že med prvima propovedima, ki sta bili italijanski, razbijala je druhal okoli cerkve in celo v njej takó silovito in grozno, da verniki življenja niso bili varni; zato je škof sv. misijon opustil. Vlada bi naj bila pokazala, kdo da je v državi še gospod, ali tega ni storila, in zmagala je zopet divja sila.

Mislimo, da je dosti; našli bi se lahko več. Sklepajmo! Države so za to na svetu, da se v človeštvu vzdržuje red, ki je prvi pogoj in podlaga življenja, ne pa, da ljudje, vzlasti kmetje in mali obrtniki lahko plačujejo davke. In država je močna, dokler ta potrební red, in sicer na podlagi pravičnosti, po svoji vladi vzdržuje. Kadar je pa za to preslaba, ali če ji do pravičnega reda ni mar, tedaj je nje usoda tudi že določena; in ta usoda je nje pogin. Tako uči zgodovina šestih tisoč let, tako pa tudi govori zdrava pamet. Pogin čaka torej tudi našo milo Avstrijo tako gotovo, kakor je Bog nad njo, če se o pravem času ne prerodi; upajmo, da še ni prepozno!

Vojska v Ameriki.

Ves svet se silno zanima za vojsko, ki se je zadnje dni vnela v Ameriki med Španijo in Zjedinjenimi državami. Zato naj tudi naši čitatelji o njej izvedo nekaj več.

Amerika sestaja iz dveh delov, iz Severne in Južne. Skoro polovico Severne Amerike zavzemajo Zjedinjene države, ki so pa v resnici jedna država, blizu tako velika, kakor vsa Evropa. Prebivalci so do malega ostanka rudečeškožnih Indijanov Evropci, ki so šli na ono stran zemlje iskat sreče; največ jih je Angležev; veroizpovedanj so raznih, ali vere je tamkaj najti malo, pa tudi malo srca; framasonov vse mrgoli; najbolj se časti denar, katerega pa ima država nakopičenega, da je groza. Kako bi pa tudi ne; pšenice in ječmena prideluje se 3krat toliko, kakor v naši avstrijsko-ogerski državi, ovsa 4krat, koruze pa 11krat toliko; svinj redijo 4krat toliko, premoga izkopljejo 6krat, železa pa 10krat toliko kakor pri nas. Prebivalcev se šteje v naši državi 43 milijonov, v Zveznih državah 68 milijonov; če se imenovani pridelki že pri nas izvažajo na debelo, kolik je izvoz torej v Zveznih državah! Saj ga mi sami prehudo čutimo. In izvoz je denar. Zraven tega, koliko rude zlahčne in nežlahčne se izkoplje v Zveznih državah dan na dan?

Med Severno in Južno Ameriko nahaja se mnogo večjih in manjših jako lepih in rodovitnih otokov, ki so razven jednega lastnina Špancev in Angležev; najlepši in največji so španski, med njimi sta zopet najimenitniša Kuba in Portoriko. Prvi je večji in neposredno prav radi njega je nastala vojska. Meri 5krat toliko kakor dežela štajarska in ima na 1.700.000 prebivalcev, nekaj nad polovico je belokožcev, ostali so zamorci, vseljeni iz Afrike, da služijo kot delavci. Svet je silno rodovit in obsajen večidel s cukrovo trstiko in tobakom. Zato se tam tudi skoro vse peča s pridelovanjem sladkorja, ruma, ki se pripravlja s sladkorjem vred, in s pridelovanjem tobaka in proizvodnjem cigar. Sladkorja se je leta 1895. naredilo čez 100 milijonov metr. centov, ruma čez 70.000 hektolitrov, tobaka in sicer najfinejšega pa se dobiva na leto povprek po 280.000 metr. centov. Vrh tega nahaja se na otoku 138 rudokopov za železo, 88 na mangan in 53 na baker. Sladkorja pokupljajo skoro vsega Zjedinjene države, tobaka čez polovico, in tudi ruma in rude se do malega vse v inozemstvo proda. Otok Portoriko je desetkrat manjši in ima iste pridelke kakor Kuba.

Za Španijo sta imenovana otoka tolikega pomena, da bi ob sedanjih razmerah brez njih ne mogla obstati. Španija je bila nekdanj rodovitna in bogata dežela, a to je bilo pred odkritjem Amerike. Ko so pa Špancev neizčrpni denarni viri ameriški prišli v roke, so začeli razkošno živeti in lenobo pasti; vsled tega je deželi rodovitnost minola, država je od dne do dne bolj slabela, izgubila nekdanja ameriška posestva do malega in postala revna.

Zjedinjene države že od nekdanj merijo na imenovana otoka ter ju hočejo Špancev uzeti, in sicer zgolj iz lakomnosti. V prvi vrsti se seveda gre za Kubo; če je Kuba padla, se tudi Portoriko ne da več obdržati. Ali Američani se doslej za Kubo niso potegovali v očitni vojski s Španci, ampak prebivalce otoške so ščuli, da se uprejo evropskim gospodarjem. Ko bi se rešili teh, bi jih pa podjarmile Zjedinjene države. Že leta 1812. so se uprli zamorci španski nadoblasti, in v tej uporni vojski je padlo 10.000 zamorcev. Ne dolgo potem so se uprli belokožci; od tega časa nadalje pa ni minulo skoro nobeno leto, da se ne bi bil pojavil upor na tem ali onem delu kubanskega otoka. Med tem se je na Kubo priseljevalo vedno več Američanov, ki so s svetom in dejanjem podpirali ustaše, poleg tega pa je iz Zveznih držav samih neprestano dohajala vsakovrstna pomoč. Zadnji veliki upor, ki je stal Španijo 70.000 mož in 150 milijonov gld., je trajal od leta 1868-78. Tudi sedanji upor, po katerem je prišlo do vojske, trajal je že četrto leto. Američani pravijo, da ne morejo prenašati, kako brezsrčno Španci s prebivalci Kube postopajo, ter da hočejo nesrečnemu narodu iz golega človekoljubja pripomoči do samostalnosti. Seveda je to laž, a Kubanci se le dadó slepiti, in tudi prebivalci Portorika so že za upor pripravljeni.

Kdo utegne zmagati? Glavno nalogo bode v tej vojni igrala mornarica. Z ozirom na to-le sta sicer obe državi približno jednako močni, ali osobje mornariško, ki ga imajo Zvezne države, se pač s španskim še meriti ne sme. Nadalje ima Španija okoli pol milijona dobro izurjenega vojaštva, dočim Zvezne države vojaštva sploh nimajo; sedaj nabirajo prostovoljce, ali koliko taki zaležejo, se je videlo v grško-turški vojski. 150.000 mož ima Španija že sedaj na Kubi; ti so tamkaj že več let in kakor doma. «Kako pa, da upornih Kubancev le niso mogli ustrahovati?» utegne se čitatelj prašati. To dela Zveznih držav denar, ki ga ni konca. In prav tega se je bati najbolj. Američani ne bodo nikdar hoteli skleniti miru, dokler niso zmagali, in Španci, dasi še tako pogumni, dolge vojske ne bodo mogli zdržati. Že sedaj jemljejo na posodo in sicer na druge otoke, ki je upnikom zastavljajo. Oj ta denar! In če Španci zmagajo? To jim ne bode mnogo pomagalo,

kajti Američani bodo dalje rovali, kakor so že blizu 90 let, in sicer tako dolgo, dokler jim otoka Kuba in Portorika ne prideta v pest. Ali lakomni človek ni zver?

Ta vojna bode imela na Evropo velik vpliv. Zedinjene države imajo 23.000 trgovskih ladij, Španija le 1470. Ker bode obe vojski napadali tudi trgovske ladije, bode promet jako težaven. Ameriške ladije ne bodo mogle dovažati v Evropo pšenice in koruze, in cena žitu bode pri nas poskočila. Že te dni se je cena žitu na Angleškem silno zvišala. Za našega kmetá bi torej ta vojska imela še dobre nasledke, toda če bi glavnega dobička zopet ne odnesli židovski veliki prekupci. Za Avstrijo utegne pa postati še posebnega pomena. Kakor je bilo čitati, bode Avstrija Španiji pomagala, če bi se jel vsled slabih uspehov v vojski kralju, katerega mati je iz naše cesarske rodbine, prestol majati. Kaj vse ne pride iz gole lakomnosti!

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. Nj. veličanstvo svetli cesar so bili v soboto v Draždanih pri 70letnici saksanskega kralja Alberta. — Včeraj se je v državnem zboru začela jezikovna razprava; oglašeni je nad 50 govornikov.

Češko. Minister dr. Kaizl je zopet izvoljen državnim poslancem. — V nedeljo zvečer so se v Pragi sprli češki in nemški dijaki, pomagali so jim še delavci. Potrupali so nekaj šip, in že nemški listi trobijo o čeških grozovitostih.

Štajarsko. Oblastvo je graškim socialnim demokratom prepovedalo slovesni obhod po mestu dne 1. maja. Prav tako; kdor prostost zlorablja, je ni vreden!

Koroško. V Celovcu so zadnji teden imeli dopolnilne občinske volitve pri sila pičli udeležbi. Nemški »heilovci« tokrat niso našli nobenega strašila.

Kranjsko. Poslanec Povše je izvoljen predsednikom »Slovanske kršč. narodne zveze« mesto dr. Šusteršiča. — Pri dopolnilnih občinskih volitvah v Ljubljani so Nemci in socialisti krepko »skupaj držali«. — Slov. delavsko stavbeno društvo je dne 25. aprila začelo svoje delovanje.

Primorsko. Tržaško škofijstvo je mestnemu svétu sporočilo, da po Trstu slov. pridig ne bode odpravilo. — Nad 100 laških potepuhov, ki so v isterskem deželnem zboru razgrajali, pride pred sodišče.

Ogersko. Gledé pogodbe godejo Madjari staro pesem: Avstrijci 70%, mi pa 30%. — Ono sredo je socialist Czizmandia prišel v Budapešto; nastala je rabuka, v kateri je bilo mnogo oseb ranjenih in 121 zaprtih.

Vnanje države.

Rim. Dne 13. aprila so se sv. očetu poklonili poljski romarji, ki so papežu prišli o biserni maši in 20letnici vladanja častitat.

Angleško. Anglež je res nesramen kramar; dočim se druge evropske države nočejo mešati v špansko-ameriško vojsko, kažejo Angleži Zedinjenim državam vedno bolj prijazno lice.

Nemško. Splošne volitve v državni zbor bodo dne 16. junija. — Sedanji državni zbor mora še dognati vojaški kazenski zakonik, potem se zaključí.

Bolgarsko. Knez Ferdinand pojde v kratkem v Petrograd. Govori se, da hoče pri ruskem carju sprositi, da se dožene na Balkanu bolgarska, grška in črnogorska zveza.

Srbsko. Vlada je vzela na posodo 10 milijonov; pravijo, da bode od tega denarja naj več smuknilo v Milanov žep. — Vodja radikalcev, Pašič, mora se pred sodiščem zagovarjati, ker je Milana razžalil. Sploh ima Milan na radikalce posebno piko.

Cerkvene zadeve.

Razstava cerkvene obleke

v kn. šk. duhovnem semenišču.

II.

Izmed Habsburžanov so mil. knez navedli radi pomanjkanja časa le najznamenitejše vzgled pobožnega češčenja presv. Rešnjega Telesa. Že kar prvi iz te vladarske rodovine, Rudolf grof Habsburški, je pokazal pobožnost nasproti Najsvetejšemu v gozdu, ko je na lovu zadel ob duhovnika, ki je hitel s sv. popotnico v samotno kočó. Grof je jahal; zagledavši Najsvetejše, skoči s konja, poklekne na tla in počasti Kristusa. Sledeč duhovniku, zapazi, da se ta sezuva za to, da bi prebredel dereč potok. V tem hipu ponudi Rudolf duhovniku svojega konja in ga sam vodi do bolnikove kočee. Po opravitu se zahvali duhovnik za konja, grof mu pa odvrne: »Bog ne daj, da bi še kedaj se usedel na konja, ki je nosil mojega Gospoda in Stvarnika; darujem ga vam, rabite ga v cerkveno službo«. Ginjen ga blagoslovi duhovnik in mu prerokuje, da ga bode Bog za to povišal k največji časti. To se je čez 8 let spolnilo: grof Rudolf je bil izvoljen cesarjem mogočne države, postal je praded slavne vladarske rodovine, ki že nad 600 let zapoveduje ljudstvom.

Viteški njegov potomec Maksimiljan I. (1493—1519.) je zašel blizu Inomosta na skalovju; ni mogel ne koraka naprej ne nazaj; prebil je celo noč in cel dan in čakal rešenja, ni ga bilo; ljudje so se sicer zbirali globoko pod njim v dolini, pomagati mu niso mogli. On napiše na pergament, naj ga pride duhovnik z Najsvetejšim blagoslavljat, in listič, okoli kamenčka ovit, zaluči v dolino. Želja se mu je spolnila; iz vasi Zirl pride duhovnik ter blagoslovi z monstranco cesarja. Ne dolgo potem pristopi k ponesrečencu krepak mladenič, ga prime za roko in ga varno pelje po skalovju do kraja, kjer ni bilo več nevarnosti, rekoč: »Gospod, katerega ste klicali na pomoč, živi in vlada; on me je poslal, da vas rešim!« Reče in zgine. Monstranca zirlska je lepo shranjena v Laksenburga pri Dunaju.

Da se je obranila Štajarska krive vere, se ima največ zahvaliti pobožnemu cesarju Ferdinandu II. (1619—1637.), ki je neverjetno veliko storil in molil, da bi se ohranila prava vera. Častil je iskreno sv. zakrament. Na lovu se snide z duhovnikom, nosečim Najsvetejše k bolniku. Cesar skoči s konja, kleče počasti Najsvetejše in sledi peš duhovniku do kočee. Ko se duhovnik po opravitu obrne, zapazi v kotu klečečega vladarja; vsled tega blagruje bolnika in tolaži z besedami: »Veseli se, dva kralja sta danes k tebi prišla, kralj nebes in zemlje in naš kralj Ferdinand!« Isti Ferdinand je na Dunaju nosil vsako leto na praznik presv. Rešnjega Telesa in vsak dan cele osmine gorečo bakljo v procesiji z Najsvetejšim. Nekoč mu desna roka od predolgega držanja otrpne in oteče; dvorniki ga opozorijo, naj se sledeči dan počije, on jim pa odgovori: »Nikakor ne, saj imam še jedno roko, s katero lahko služim svojemu Gospodu!« Isti Ferdinand je bil slehern dan najmanj pri dveh sv. mašah; vsako nedeljo in praznik je prejel sveto obhajilo; zvečer pred sv. obhajilom se je ostro postil.

Cesarica Eleonora, žena Leopolda V. (1657—1705.), je vselej med celo sv. mašo klečala. Ko so jo nekoč prosili, naj se usede, je zavrnila: »Kako? Nobeđen mojih dvornikov si ne upa pred menoj sedeti, ki sem vendar le uboga grešnica; jaz naj bi pa sedela pred svojim Bogom?« Najhujša nesreča jo je zadela ravno med povzdigovanjem: otemnele se ji oči in oslepela je. Bogu udana ni preveč žalovala, še tolažila se je s tem, da je s svojim zadnjim pogledom videla najsvetejši zakrament.

Velika cesarica Marija Terezija (1740 do 1780) je v kljub obilnemu poslu še našla časa, da je lastnoročno šivala cerkveno obleko,

zahtevala to tudi od svojih dvornic in tako dejansko služila Najsvetejšemu. Obleko je pošiljala ubogim cerkvam po cesarstvu; pri Sv. Frančišku v Savinjski dolini najdes dragocen ornat, napravljen lastnoročno od te cesarice. — V Tirnavi pri Dunaju je ustanovila družbo vednega češčenja; njena pravila je dala vladarica prestaviti na vse avstrijske jezike in jih razdeliti po deželah.

Kot lep vzgled navedejo mil. knez še živečo kraljico špansko Marijo Kristino. Ko sta se z ranjnim možem, kraljem Alfonzom XII. vozila po sprehodih in došla duhovnika s sv. popotnico, ponudila sta mu kraljevi voz, sama pa mu peš sledila po cestah in ulicah glavnega mesta, dokler ni sprevidel vseh bolnikov. To je vzgled za ljudstvo; s tem se je kraljica priljubila Bogu, priljubila pa tudi ljudstvu!

Ko so bili mil. knez v dvorni službi, so maševali neko nedeljo v cesarski kapelici; pri svojem prihodu pa že najdejo pred oltarjem klečečega nadvojvoda Albrehta, ki jih poprosi, naj zanj opravijo sv. daritev ter posvetijo poleg svoje še jedno hostijo zanj. Med celo sv. mašo je priletel nadvojvoda kleče molil latinske molitve z mašnikom, ganjen prejel Gospoda in se po službi božji ponižno zahvalil za to, da so ga obhajali. Ta nadvojvoda je zmagal v bitki pri Custozzi; pred bitko je poklical duhovnika iz šotorja, da je blagoslovil vojake; po bitki je stopil raz konja, pokleknil na tla in se srčno zahvalil Bogu za zmago.

O Francu Jožefu bi pa, zagotovijo mil. knez, govoril nad dve uri gotovo, ako bi hotel le nekoliko opisati pobožni čut in verni značaj presvetlega vladarja. Leto na leto se udeležujejo cesar na veliki petek procesije, v kateri se prenese Najsvetejše iz glavnega oltarja v božji grob; udeležujejo se je gologlavi, peš, vpricho vseh svojih dvornikov in najvišjih dostojanstvenikov. — Na praznik Rešnjega Telesa gredo v procesiji z gorečo svečo; ud družbe Jezusove je dospel iz Belgije, da bi videl to svetovno znano dunajsko procesijo; gledal jo je iz c. kr. Avguštimeja in zatrdil, da tako veličastne procesije ni in ne bo videl, razun če se bo po božji milosti udeležil nekdanj one zadnje procesije v nebesa. — Na veliki četrtek umivajo cesar 12 revežem noge; na ta dan prejmejo očitno sv. obhajilo. Ko so nekoč po službi božji, med katero so jih duhovnik obhajali, zapazili, da je cerkev prazna in se jim je odgovorilo, da je vsled njihovega obhajila zaklenjena, so pokazali svojo nevoljo nad tem, rekoč: »Tako ni prav; da grem k obhajilu, to sme vsak mojih podložnikov zvedeti!« — Krono vsega češčenja pa so si pridobili svetli cesar, ko so leta 1896. dovolili, da se smejo v Avstriji naseliti duhovniki družbe vednega češčenja in sicer v Bolcanu na Tirolskem, kjer si pod cesarjem kot zaščitnikom stavijo samostan in jubilejsko cerkev na čast presvetemu Srcu Jezusovemu.

Gospodarske stvari.

Plazovi, kako jih zabraniti?

(Konec.)

Da pa jarka ne pretrga voda, ki iz strmine brega priteče, je dobro, da se ob strugi takih »hudournikov« čez jarek napravi širok žleb iz lesa. Ta naj je na gornji strani precej širok, da voda lažje najde pot vanj, na spodnji pa ožji, da manj zemlje poblati in vodo napelje v odločeno strugo. Takšni žlebovi se napravijo povsod, kjer več vode skupaj priteče, da jo odvajajo čez jarke med travnikom.

Kaj pa je storiti s prostorom, koder se je plaz utrgal? Neumno in nemarno bi bilo vse tako pustiti, kakor je voda razrušila, ker tudi od tako razrušene zemlje mora kmet davek plačevati, enako od nerodovitne. Tudi se vsaka rana za časa lažje in lepše zaceli, nego če se odlaša z njo na poznejše čase. Pameten kmet ne čaka, nego kmalu po ne-